

Jeg tror, det er en ganske heldig Vej, man her er kommen ind paa. Den er billigere for Stat og Kommune, og den er maaske — det er jeg temmelig overbevist om — i mange Tilfælde humanere over for saadanne aandssvage, end Anstaltsophold er. Selv om vedkommende Bestyrelse, Forstander og Ledelse er saa human, som Mennesker i det hele kunne være, er et Anstaltsophold alligevel noget af et Fængsel, det kan ikke nægtes. Skulde nogen af os være tvungen til Ophold paa en saadan Anstalt, vilde vi, selv om vi fik den allerbedste og mest udmærkede Pleje og Omgang, dog befinde os mindre vel derved. Disse stakkels Mennesker ere jo noget anderledes stillede, men mange af dem ere dog ikke svagere i Aandsevner, end at de godt kunne forstaa, at Friheden er dem berøvet, og derfor mener jeg, at Familiepleje, hvor den kan finde Sted, i mange Henseender er humanere end Anstaltsophold.

Et meget lille Spørgsmaal har været Genstand for Forhandling her, og det er Spørgsmaalet om Navnet paa Anstalten derovre i Jylland. Dette Navn har et Par ærede Medlemmer her omtalt, Statsrevisionen har gjort det til Genstand for en Betænkning, og et æret Medlem, nemlig det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds, har endog søgt en Professor, som er særlig kyndig med Hensyn til gamle Navne, nemlig Professor Wimmer. Jeg har al mulig Respekt for Sagkundskab, og jeg har mulig endnu større Respekt for de to ærede Medlemmer, som have talt, men de to ærede Medlemmer se maaske paa dette Navn noget fra Øernes Standpunkt. Herovre skriver man „Bregninge“, men det gør man ikke i Jylland, og jeg sætter Pris paa at skrive Navnene saaledes, som Folk selv bruge dem. Naar det gælder mit eget Navn og mine Medmenneskers Navne, skriver jeg dem, saa vidt jeg ved og kan, altid saaledes, som Folk selv bruge dem. Øvre i Jylland siger man nu „Brejning“ — man kender ikke noget til „Bregninge“ — og det Navn har været gængs derovre paa dette Sted. De blive højst forundrede over, at man andre Steder kalde deres Sogn og deres By for „Bregninge“. Det protestere de imod, og det kan jeg godt forstaa. De have aldrig kendt noget andet Navn end „Brejning“, og derfor, siger jeg, holder jeg med de Mennesker derovre; de kende deres Navn og vide, hvordan det skal skrives, og saa mener jeg, at man skal holde med dem og ikke

tage alt for meget Hensyn til Sagkundskaben. Den kan ogsaa fejle. Naar de Folk derovre skrive Navnet saaledes og have skrevet det saaledes i umindelige Tider, og de Aktstykker, de have derovre paa Stedet, og hvori Navnet forekommer, ogsaa udvise Navnet „Brejning“, skal man give dem det Navn, de kende, og lade Professorer og Rigsdagsmænd tale om Navnet paa andre Steder, hvor det hedder „Bregninge“, som de ville. Jyderne ønske at beholde dette yndede „j“, som de dog aldrig have kunnet slippe.

I øvrigt tror jeg ikke, at de Bemærkninger, der ere faldne, give mig Anledning til at opholde mig ved Sagen. Jeg skal ende, som jeg begyndte, med at udtale min Paaskønnelse af den Velvillie, som er bleven Forslaget til Del.

Oscar Hansen: Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal skal jeg blot tillade mig at sige, at jeg kan saa godt forstaa, at den højtærede Minister som Jyde og som Privatmand vil skrive saaledes, som man taler i Stedets Dialekt — det var der mange andre, der vilde. Men noget vanskeligere er det, naar man foruden at høre hjemme i en bestemt Landsdel, tillige indtager en fremragende Stilling i Statsstyrelsen og vil skaffe os to Slags officielle danske Stavemaader af et og samme Navn. Det er ganske uomtvisteligt, at dette Navn er udbredt over alle Landstrækninger, og at Rigsskikken er at stave det med „g“ og et Slutnings-„e“, saa kunne Folk udtale det, som de ville. Vi stave jo „Bregne“ med „g“ og udtale det „Brejne“, og der er ingen Forskel paa Jyder og Øboere i den Henseende. At Jyderne paa mange Punkter kaste Slutnings-„e“ bort, er en velbekendt Sag, og det er der ingen, der har noget imod, jeg kunde ønske, at det var gængs for alle Danske. Men jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at der er noget ejendommeligt i officielt at have to Stavemaader for samme Navn. I øvrigt er Sagen mig ikke af nogen Betydning.

Jeg vil udtale min Glæde over, at Ministeren kunde gaa ind paa, at de originale Regnskaber skulle stilles til Statsrevisorernes Raadighed, naar de ønske det, det vil ogsaa jeg finde er tilstrækkelig betryggende. Man maa ikke glemme, at Statsrevisorerne her staa paa et ganske andet Grundlag, end de have over for Finansregnskabet. Der have de et Budget og et Regnskab at sammenligne, og saa kunne de stille deres Spørgsmaal. Men